

PRIMITIVITET OG OVERTRO

MARTINUS

PRIMITIVITET
OG OVERTRO

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1946

Eget tryk

1. KAPITEL

Hvorledes primitivitet og overtro bringer kulturerne til det forfald eller ragnarok, der er bebudet i Bibelen

For det moderne, tænkende menneske kan det have sin betydning at standse lidt op fra det daglige livs almenopfattelse eller offentlige mening, skik og brug etc. for at tage disse foreteelser lidt nærmere i øjesyn. Nævnte foreteelser omfatter alt, hvad der er blevet „moderne” i det daglige liv med hensyn til ernæring, med hensyn til moral, religion, „god tone” eller almen dannelse, human væremåde og til opfattelsen af selve livets mening. Ved at standse lidt op og se tilbage på opfattelsen af de nævnte foreteelser, kan det ikke nægtes, at denne viser sig at have gennemgået en meget stor serie af

forvandlinger. Disse forvandlinger kan ligefrem inddeles i epoker, der hver især repræsenterede sin særlige form for moderne offentlige mening eller almenopfattelse af livet og den menneskelige væremåde.

Der er altså ikke nogen af de tidligere opfattelser af livet og væremåden, der har været blivende, selv om de har været nok så moderne, ja ligefrem har været lovbe-falet, således at det blev betragtet som forbryderisk ikke at være i kontakt med dem. Tusinder og atter tusinder af mennesker er blevet torteret og myrdet, faldet for en lovbe-falet dødsstraf for overtrædelse af disse autoritære vedtagelser. Senere er de samme påbudte vedtagelser blevet afslørede som udslag af den rene primitivitet eller kulminerende overtro, der for nutidens mennesker fortaber sig i det rent latterlige. Verdenshistorien udviser en mangfoldighed af myrderi af mennesker, der begyndte at kunne gennemskue de autoritære traditio-ners og opfattelsers skrigende ufuldkom-menhed og naivitet. De kunne derfor ikke acceptere disse som moralfundament eller basis for deres livsopfattelse og væremåde, hvorfor de blev stemplede som kættere

eller forbrydere og dømt til tortur og henrettelse. Hvad mener man f. eks. om inkquisitionen eller hekseprocesserne i middelalderen? Blev ikke mange mennesker her brændt på bålet, blot fordi de ikke kunne bøje sig for de kirkelige eller gejstlige autoriteters foreskrevne religiøse vedtagelser? Disse autoriteters måde at få de arresterede til at tilstå skyldighed i den sigtelse, de blev anklaget for, var så djævelsk raffineret og smertebefordrende, at man med den kunne få den sigtede til at bekende sig skyldig i hvad som helst, og derfor naturligvis også i den sigtelse, han blev anklaget for, selv om han her var totalt uskyldig. Hvem kan modstå en radbrækning af sin organisme, en kulmination af de mest raffinerede sadistiske pinsler? Tror man ikke, at der her næsten skal en Kristus eller et indviet væsen til for at have sjælsstyrke nok til ikke at give efter for torturens pres og komme med den af autoriteterne foreskrevne tilståelse, som man med alle til rådighed stående torturinstrumenter absolut ville have frem. Tilsyneladende var det således her ikke sandheden om skyld eller ikke skyld hos den arresterede, men derimod udeluk-

kende fremtvingelsen af en foreskrevet tilståelse man ønskede, ganske uafhængigt af om denne var sand eller falsk. Det ser ud til, at det primære i situationen var at skaffe „levende ved” til heksebålene. Men derved får hele inkvisitionsprocessen et anstrøg af sadisme.

Men inkvisitionsprocessen gjaldt ikke blot den foregivne bekæmpelse af magi, hekseri og trolddom. Den strakte også sin dødbringende arm ud efter mennesker med andre mentale indstillinger. Store tænkere og forskere, der fremlagde nye synspunkter og opdagelser med hensyn til universet eller stjerneverdenen, blev også af inkvisitionen kastet ind i heksebålets flammer. Man havde nemlig på forhånd også monopoliseret verdensbilledet i traditionsbundne og med dødsstraf beskyttede forestillinger, der ligeledes i dag opfattes som kulminationen af primitivitet og overtro. Hvordan skulle en udvikling af ånd og kultur i virkeligheden kunne finde sted, når der var tortur og dødsstraf for enhver nok så lille ny afvigelse fra den foreskrevne traditionelle tænkning og opfattelse af livet? Den daværende „moderne” menneskelige mentalitet og myndighed måtte

da, grundet på sin naive eller primitive natur, være selvmorderisk. Denne autoritære opdæmning for livets kilder eller for ny viden og kendsgerninger måtte til sidst afføde vældige revolutionære kræfter, der kunne sprænge de mentale opdæmninger. Er revolutioner og krige ikke i stor udstrækning sprængninger af disse for al udvikling snærende og spærrende bånd?

Og menneskeheden kom ind i nye traditioner, som også havde sine spærringer, hæmninger og sit forfald grundet på, at disse nye traditioner og former for indstillinger til Guddommen, til moral og væremåde også i stor udstrækning var baserede på primitivitet og overtro. Og således forfaldt den ene verdenskultur efter den anden grundet på den i hver kultur endnu herskende primitivitet og overtro.

Og der, hvor uvidenhed, naivitet eller primitivitet ved hjælp af tortur og dødsstraf dikterer menneskene falske forestillinger, der igen afføder livs- og kulturødelæggende traditioner, dødbringende moral og væremåde, kan en fuldkommen kultur umuligt skabes. Det må uvægerligt føre til - ikke en kultur - men til kultursammenbrud, et

ragnarok, mentalt kaos, livslede og selvmord. Det er opfyldelsen af Guds ord til Eva: „Jeg vil mangfoldiggøre din kummer og din undfangelse, med smerte skal du føde dine børn, og din attrå skal være til din mand, men han skal herske over dig”. Det er opfyldelsen af Guds ord til Adam: „... da vorde jorden forbandet for din skyld! Med kummer skal du æde deraf alle dit livs dage. Og den skal bære dig torn og tidsel...” „I dit ansigts sved skal du æde brødet, indtil du bliver til jord igen, thi du er tagen deraf; thi du er støv og skal blive til støv igen”. Det er opfyldelsen af Guds ord til Kain: „Hvad har du gjort? Din broders blods røst råber til mig af jorden. Og nu er du forbandet fremfor jorden, som oplod sin mund til at tage din broders blod af din hånd. Når du dyrker jorden, skal den ikke ydermere give dig sin formue; ustadig og flygtig skal du være på jorden”. Det er opfyldelsen af lignelsen om den fortabte søn, der kom til at „æde sammen med svinene”. Og det er opfyldelsen af Jesu ord om bukkenes liv på hans venstre side på dommens dag.

2. KAPITEL

Hvorfor man ikke med rette kan påstå, at den nuværende kultur er fri for primitivitet og overtro

Men nu i vor moderne og højt oplyste tid kan menneskene vel ikke ligge under for nogen grad af primitivitet og overtro? Vi har store læreanstalter, universiteter og skoler, ligesom børnene fra en meget tidlig alder har tvungen skolegang. De begynder allerede i en forholdsvis spæd alder at skulle læse og studere. Og de fleste endnu mindreårige, normalt begavede børn ved i dag mere om livet og tilværelsen end de mest lærde videnskabsmænd vidste om de samme ting for århundreder tilbage. Og vi ser da også glimrende resultater af denne megen lærdom. Videnskabsmænd, læger, ingeniører, arkitekter, konstruktører og andre specialister i tusindvis har menneskeheden nu til rådighed i skabelsen af dens kultur, daglige liv og velvære. Menneskene er blevet i stand til at praktisere rene fysiske vidundere. Man behersker millioner og atter millioner af naturens hestekræfter. Vi kan bygge væl-

dige kraftmaskiner og lade disse arbejde for menneskene, lade disse udspy nyttegenstande i millionvis. Vi kan lade naturens kræfter bære os over skyerne og under vandet og over kontinenternes autostradaer. Menneskene kan sidde hjemme i deres egne stuer og tale med venner eller bekendte, der befinder sig på den modsatte side af kloden. Ligeledes kan de i de samme stuer høre koncerter, musik, sang og tale fra alverdens store scener og radiohuse. En menneskestemme kan således høres over hele jorden. Afstande og dermed tid og rum er formindskede til kun at udgøre en brøkdel af, hvad de tidligere betød for menneskene. I dag kan ting, det tidligere tog måneder at udføre, nu udføres på tilsvarende timer eller minutter. Det samme vil derfor gælde erfaringsoplevelsen. Udviklingen går med kæmpeskridt.

I en så oplyst menneskehed med en så genial viden og kunnen kan man vel ikke påstå, at der kan være tale om primitivitet og overtro? Man har da for længst indset primitiviteten og overtroen i fortidens kulturer. I vore dage kan man sandelig ikke falde for nogen slags naive forestillinger,

som kan rodfæste sig til almen overtro. I vore dage kan hekseprocesser ikke finde sted. Vi sørger for at have et glimrende forsvar med geniale mordvåben, ja vi kan idag med en eneste bombe udslette en millionby med dens befolkning og kulturværdier, så vi skal nok efterhånden tvinge de alt for aggressive og nærgående nationer og folk til tavshed. Vi har også et glimrende retsvæsen med tugthuse og straffeanstalter, så vi skal nok få bugt med banditterne, forbryderne og ligeledes holde disse i skak. Med vor glimrende lægestab, hospitaler og sundhedsvidenskab, forsknings- og vivisektionsinstitutter skal vi nok få bugt med sygdomme af enhver art. Med vore glimrende uddannede fagfolk og produktionsmuligheder skal vi nok efterhånden konkurrere andre folk og forretninger ud og give arbejde til vore arbejdsløse. Med vor socialforsorg, invalide- og folkepension har vi skabt en glimrende tilværelse for de syge og gamle. Med vor omfattende skoleundervisning skal vi nok sørge for at holde vort folk på et højt kulturtrin. Nej, man kan vist ikke påstå med rette, at der i vor på så høj videnskab baserede kultur kan forekomme nævneværdige

områder af primitivitet og overtro. Vi lever absolut på kendsgerningernes fundamentale vej. Hvad skal vi med religion og Guddom, evangelier og bøn? Sådanne foreteelser hører hjemme i barnekamre og drømmeres fantasi.

Men er denne her skildrede selvsikre opfattelse af egen moral og væremåde, således som den i større eller mindre grad kommer til udtryk som ideal inden for de moderne og førende kulturstater, nu også baseret på virkelige kendsgerninger? Hvis den ikke er det, kan den kun være baseret på tro, hvilket vil sige på formodninger. Og hvis disse formodninger ikke passer sammen med virkeligheden, er dette kulturstaternes ideal i virkeligheden kun primitivitet og overtro. Vil det sige, at der eksisterer en mulighed for, at fremtidens mennesker vil komme til at se tilbage på vor nuværende kultur og i den finde store områder af primitivitet og overtro, ja finde mange af de nuværende så højt lovpriste foranstaltninger aldeles latterlige og naive på samme måde, som menneskene af i dag finder den middelalderlige kultur fuld af latterlige og tragikomiske foranstaltninger, som mandengang

lovpriste til skyerne som absolut retfærdige og fuldkomne? Ja, det er i allerhøjeste grad muligt. Så længe man i et givet felt, det være sig inden for moral og væremåde, inden for familielivet så vel som inden for regerings- eller statsformen, inden for lægevidenskab eller inden for andre videnskaber, endnu kan høste erfaringer, der kan afsløre fejl ved den herskende opfattelse i de nævnte felter, og man ved de samme erfaringer kan forbedre opfattelsen, da har denne ikke nået sin fuldkommenhed eller færdige tilstand. Og da vil man være nødsaget til at erkende ved hver ny forbedring, man bliver i stand til at foretage, at den tidligere indstilling og viden om det givne felt ikke var fuldkommen. Men en viden, der ikke er fuldkommen, er i tilsvarende grad udtryk for ufuldkommenhed eller primitivitet. Og da man ikke kan påstå, at de i dag eller i nutiden gældende kulturelle vedtagelser, love og samfundsforhold, skik og brug er så fuldkomne, at der i de pågældende felter ikke kan høstes erfaringer for, at de i sig rummer mangler og fejl og som derved ved de nye erfaringer kan forbedres, kan man heller ikke med rette påstå, at den nuværende kul-

turepoke er fuldkommen og dermed fri for primitivitet og overtro.

3. KAPITEL

Det færdige menneske i Guds
billede og dets verdenskultur
eller rige på jorden

Nu vil man måske komme med indvendinger og bemærke, at man på denne måde naturligvis aldrig kan blive færdig. Enhver ting kan jo blive ved med at forbedres i det uendelige. Men det er ikke rigtigt. Enhver fuldkommen skabelse er en afsluttet enhed. Den har kun til formål at bringe objektet for skabelsen frem til det færdige stadium, så det opfylder det formål, for hvilket skabelsen blev iværksat. Når dette formål er nået, er skabelsen overflødig i det pågældende felt. Dette gælder lige så vel i naturens som i menneskets skabefelt. Træerne vokser ikke ind i himlen, og æblet udvikles ikke længere end til det fuldmodne stadium. I menneskets skabeforetagender er det færdige stadium

også målet eller slutfacittet. Hvis det ikke var således, ville intet som helst, såsom huse, biler, klædninger, fodtøj etc. blive færdige og komme menneskene til gode. Med hensyn til skabelsen af det levende væsens mentalitet, da er denne skabelse heller ikke uendelig, men er kun beregnet på at skulle opfylde et formål. Dette formål er blevet udtrykt i de guddommelige ord: „Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse”. Det levende væsens mentalitet og væremåde skal altså udvikles til at være total fuldkommen. Når dette mål er nået, kan der ikke nås mere på dette felt. Hvad er fuldkomnere end den totale fuldkommenhed? Og hvad er total fuldkommenhed med hensyn til det levende væsen? Det er dette i tanke, sind og væremåde at være således, at man ikke i nogen som helst situation eksisterer uden at være til virkelig glæde og velsignelse for alt levende og ligesom solen lyse og varme på uretfærdige såvel som på retfærdige. Da elsker man sin næste som sig selv og repræsenterer den væremåde, der er „alle loves fylde”. Større kan en kærlighed og den heraf følgende væremåde ikke være. I samme grad, som

menneskene når frem til denne fuldkommenhed, oplever de juleevangeliets fred og velbehagelighed i deres daglige fysiske liv. Da er himmeriges rige ikke blot noget, der er inden i væsenet, men da stråler og funkler det også uden for væsenet og forbinder alle hjerter og hjerner i kærlighedens umådelige lysvæld. Og Gud vandrer atter med Adam i Paradisets have. Vi er her ved opfyldelsen af Guds bebudelse af menneskenes fremtid. „Kvindens sæd” har „knust slangens hoved”. (Den menneskelige væremåde har knust den dyriske væremåde i mennesket.) „Kain” har aflagt sit onde væsen. Han gør ikke mere det onde. „Synden ligger ikke mere for døren”. Han kan nu „se frit op”. (Mennesket er ikke mere en morder og tynges derfor ikke nu til jorden af samvittighedskvaler og ulykkelige skæbner.) Og Guds ord til Abraham er her gået i opfyldelse. „I Abraham er alle jordens slægter blevet velsignet”. Kristusbarnet i jordmenneskets mentalitet er blevet voksent. „Mennesket i Guds billede” behersker de jordiske terræner, kontinenter og have. Guds åsyns strålevæld funkler i alle foretagender, i alle øjne, varmer i ethvert håndtryk. Alt er kærtegn.

„Den fortabte søn” er kommet tilbage til sin fader. I sandhed, Guds skaberværk er fuldbragt. Mennesket er blevet ét med Gud. Hen over sporene af fortidens krigsterræner, valpladsers dødsscenerier, gråd og tænders gnidsel, skrig og pine funkler en ny verden. Visdommen og kærligheden har sammenknyttet alverdens folk og stater til ét folk og til én stat, til „én hjord” og „én hyrde”. Vi er i fredens domæne. Guds rige er blevet til en altovervindende livskraft i kød og blod, i manifestation og skabelse, i kultur og væremåde.

4. KAPITEL

Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 1. Menneskets dødbringende forhold til dyrene

Med forannævnte guddommelige panorama over Guds færdigskabte menneske og dets verdenskultur som baggrund er det ikke vanskeligt at se, hvor ufærdigt det nuværende moderne menneske og dets så højt priste

kultur i virkeligheden er. Og det er netop med nævnte panorama som dagligt liv og væremåde, at fremtidsmenneskene vil bedømme nutidsmennesket og dets væremåde - ikke som udtryk for virkelig kultur, men som en ufærdig og barbarisk væremåde, ja, ligefrem gyselig. Men da fremtidsmenneskene, der her er tale om, er indviede væsener og derfor ved, hvorfor menneskene af i dag er således, vil de være forstående og blide dommere.

I en verden, inden for hvilken man i årtusinder aldrig har udløst en intolerant eller fjendtlig og dræbende hensigt imod sin næste og ikke kender til sygdomme eller til nogen som helst anden form for ulykkelige skæbner, fordi man for længst har tilegnet sig en væremåde, der gør væsenet immun over for disse foreteelser, vil man med nogen undren læse om nutidsmenneskenes barbariske kulturepoke, der for dem vil være en længst forsvunden fortid. Og for de studerende af denne fortid vil der være nok at forfærdes over. Navnlig vil man med rædsel studse over det vældige område af mentalitet, nutidsmenneskene havde tilfælles med dyrene. De myrdede og flåede disse væsener

for at æde dem ligesom rovdysrene. Disse sidste væseners mordevne havde man i sit eget væsen for længst overtrumpfet med opfundne kunstige mordvåben: geværer, pistoler og slagteknive etc. Ja, man havde hele mordfabrikker (slagterier), hvor man så at sige på transportbånd kunne dræbe, flå og partere så og så mange dyr i timen. Men ikke nok hermed. Man opdrættede ligefrem dyrene og mangfoldiggjorde deres formering for at få mad nok til mættelse af den endnu fremtrædende kødhunger og de hermed forbundne dyriske tendenser i det vordende menneske. Men man nøjedes ikke med at berøve dyrene deres frie liv i naturen ved at jage og dræbe dem blot for at tilfredsstille sin kødhunger. Nej, man opdrættede også visse dyr og mangfoldiggjorde deres formering udelukkende for at få skind og pelsværk. Man opdrættede disse ulykkelige dyr i små og snævre rum, i hvilke de så sad fængslede til de nåede en bestemt alder, så blev de flået og deres skind solgt til videre bearbejdning til „moderne” kåber og pelsværk. Tænk hele dette mordsystem sat i gang af væsener, der var så højt hævet over dyrets tilværelse, at dette nedværdigende system

slet ikke var en livsbetingelse, hverken hvad ernæring eller beklædning angik. Det vordende menneske i Guds billede opretholdt her et for dyrene fremtrædende helvede ganske unødvendigt for opretholdelsen af dets egen eksistens. Mennesket ikke blot ikke behøvede at leve af kød, det var endogså ligefrem skadelig føde for dette forfinede væsen. Men det kunne ikke bebrejdes disse mennesker, at de var sådan. De levede i den meget stærkt forstenede overtro, at det var nødvendigt at spise kød eller animalsk føde for at leve. Og derfor holdt de i god tro deres festmåltider i orgier af nedsvælgningen af andre levende væseners organismer. Man ser altså her fra det rigtige eller færdige menneskes kulturstadium en primitivitet og overtro hos det af i dag fremtrædende moderne kulturmenneske, der ikke i nogen som helst grad står tilbage for den, nutidsmennesket ser tilbage på hos stenalderfolket eller andre fortidige naturmennesker.

5. KAPITEL

Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 2. Menneskets dødbringende gifthunger

Endvidere ser man også fra det færdige menneskes fuldkomne verden med undren på det nuværende jordiske menneskes mere eller mindre hæmningsløse nedsvælgning af giftige og dermed sygdomsbefordrende tobaksrøg. Det underminerer og ødelægger i god tro sine lunger, disse fornemme livsorganer, der kun er beregnede for indånding af den friske luft, der er en absolut livsbetingelse for det pågældende væsen.

På samme måde nedsvælger en overordentlig stor del af de ufærdige mennesker andre og endnu mere farlige giftstoffer: alkohol og narkotika i mange forskellige former. Det færdige fremtidsmenneske vil ikke uden gysen læse om nutidsmenneskets mærkværdige skik og brug med hensyn til de nævnte giftstoffer. Det besejler enhver glæde, ethvert festmåltid, enhver overenskomst med „et glas”, hvilket vil sige så og så stort et kvantum selvmord eller mental-

forvirring, ligesom enhver depression også skal besejles med nedsvælgningen af et større eller mindre kvantum af de samme sindsforvirrende eller dødbringende giftstoffer. Denne permanente spisen, drikken og indånding af giftstoffer eller nedsvælgning af disse i organismens livsvigtige hovedorganer, der absolut er beregnede til at befordre fordøjelse af naturlig føde og til at befordre et naturligt åndedræt, og uden hvilke organers sundhedsmæssige vedligeholdelse væsenet umuligt kunne leve og få et naturligt velvære på det fysiske plan, afslører også for fremtidsmennesket et stort område af primitivitet og overtro hos det nuværende kulturmenneske. Væsenet, der behersker millioner af naturens hestekræfter og tvinger disse til at arbejde for sig, synes ikke at kunne betvinge en mikroskopisk brøkdel af disse kræfter, når det drejer sig om at bekæmpe livsnedbrydende begær i dets egenpsyke. Det lader sin organisme og dermed sin livsoplevelsesevne håbløst nedbryde og ødelægge.

Som en modforanstaltning imod de dræbende sygdomme og sundhedsødelæggende virkninger af deres højst ufærdige indstilling til ernæring og skadelige livsvaner, der

bevirkede et ocean af sygdomsforeteelser, havde man udviklet en meget omfattende lægevidenskab med store hospitaler, serum-institutter, operationsstuer, medicinske afdelinger, rekreations- og sygehjem etc. Denne lægevidenskab kæmpede både nat og dag i mental højspænding for at komme alle lidelserne til livs. Men det var en håbløs kamp. Det var som at kæmpe med et uhyre med mange hoveder og med evne til at lade et nyt hoved vokse frem der, hvor man havde opereret det gamle væk. Disse „hoveder” viste sig i form af en unaturlig og for tidlig fremkommen alderdomssvækkelse, unaturlige forkalkninger og stendannelser i organismen, fordøjelsesbesværligheder, stofskiftesygdomme, lammelser, svulstdannelser etc.

Man kæmpede med uhyret. Energiske forskere over hele verden arbejdede på at finde vejen til aflivelse af uhyret, altså midlet der kunne bevirke, at der ikke mere kunne vokse hoveder ud i de gamles sted. Men den materialistiske indstilling, i hvilken man kun regnede med væsenets fysiske side og til en vis grad endog benægtede eller ignorerede tanken om dets sjæl og ånd, holdt

videnskabens syn borte fra det område, hvor uhyret var sårbart og kunne rammes i hjertet. Og da videnskaben ikke ville og ikke kunne indstille sig på dette uhyrets eneste sårbare sted, kunne man umuligt få aflivet det. Og dette dæmoniske væsen blev stadig ved med at underminere og ødelægge menneskehedens sundhed og velvære. På trods af ihærdigt arbejde nat og dag fra lægernes eller videnskabens side, på trods af store forsknings- og vivisektionsinstitutter, på trods af vacciner, pulvere og piller blev ikke ét eneste hospital overflødigt. Man måtte derimod udvide ethvert hospital og bygge mange nye. Uhyret viste sig stadig umådelig levedygtigt. Her er det også med kuldegysninger, at fremtidsmennesket ser tilbage på denne nutidsmenneskenes håbløse kamp. I fremtidsriget med den totalt fuldkomne verdenskultur havde man for længst opdaget uhyrets eneste sårbare sted; dets hjerte eller livskerne, og her fundet dette område identisk med den inderste årsagskilde til, ikke blot alle sygdomme, men også til alle de lidelser og ulykkelige skæbner, der overhovedet kunne opstå. Men det er ikke så mærkeligt, at man med den rent material-

stiske indstilling ikke kunne finde denne uhyrets livskerne, for den forekommer slet ikke på det materielle eller fysiske plan. Den ligger godt skjult inde i væsenets skæbneelement, der igen forekommer i væsenets overbevidsthed hinsides den fysiske organisme. Den bliver belivet af væsenets eget udødelige jeg. Og så længe jeg'et beliver denne uhyrets livskerne, kan den ikke aflives af andre væsener, ligegyldigt hvor dygtige videnskabelige specialister disse så end måtte være. Ja ikke engang en Kristus kunne aflive uhyret hos de væsener, han hjalp. Det var derfor, han udtrykte over for dem de kendte ord: „Din tro har frelst dig”. Hemmeligheden er altså, at så længe jeg'et, om end ubevidst, giver næring til uhyret, vokser der stadigt nye hoveder ud der, hvor de gamle fjernes, og væsenet bliver ved med at leve i sygdommenes og de ulykkelige skæbners områder, bliver ved med at skabe en dæmon i sit livsområde. Belivelsen af denne dæmon sker udelukkende ved væsenets benyttelse af giftige og dødbringende tankestoffer. Når væsenet tænker, går der en kraft fra jeg'ets overbevidsthed ind i dets underbevidstheds natbevidsthed. Her bliver denne

kraft formet som tankebillede og forplanter sig dernæst videre til underbevidsthedens dagsbevidsthed, der, når væsenet ikke sover, har sæde i den fysiske hjerne. Her bliver tanken ført videre til begær eller vilje og afstedkommer manifestation eller skabelse i den materielle verden. Men samtidig med, at denne tankekraft vibrerer ind i det fysiske hjerne- og nervesystem, vibrerer den igennem det fysiske legemes forskellige områder såsom blodet, muskulaturen, skelettet, kirtlerne etc. og udgør her en fungerende kraft. Denne kraft udgør væsenets livskraft. Den befordrer som nævnt væsenets tankefunktion. Men med befordringen af denne funktion kan den blive svækket som livskraft. Denne svækkelse kan endog blive så fremtrædende, at nævnte kraft ikke mere er en livskraft, men en døds kraft. Svækkelsen har igen sin årsag i, hvilke tankearter eller tankematerier væsenet benytter sig af, idet de går igennem dets hjerne- og nervesystem og ligeledes vibrerer i dets blod og øvrige dele af den fysiske organisme. Tankearterne kan nemlig være den rene gift og underminere livskraften, hvorved nerverne, blodet og de øvrige dele af den fysiske or-

ganisme undermineres. Disse kan nemlig ikke eksistere uden ved en permanent tilførsel af sund, psykisk kraft. For det jordiske menneskes vedkommende er det dræbende princips tankearter, såsom hadets, vredens og bitterhedens tankearter giftige. De ødelægger ikke blot sit ophavs gode forhold til sine omgivelser og medvæsener, men de ødelægger også væsenets oprindelige immunitet over for sygdomme og svækkelser i dets egen organisme. Sygdom i organismen såvel som et ulykkeligt forhold til sine omgivelser har altså sin absolut første årsag her i væsenets bevidsthedsregion i form af tanke. Fejlagtig tankeføring og den heraf følgende fejlagtige viljeføring og skabelse udgør således den absolut eneste og sande årsag til sit ophavs ulykkelige skæbne, hvad enten den giver sig udslag i krig med medvæsenerne, eller den giver sig udslag i sygdomme i organismen og sindet. Ethvert væsen bliver derved på denne måde selv den inderste årsag til sin ulykke eller lidelse. Ved at belive sin livskraft med dødbringende tankearter bliver væsenet således uden at vide det sin egen dødsfjende. Det er ikke så mærkeligt, at det fuldkomne fremtidsmen-

neske kommer til at gyse ved at se tilbage på, at det almene nutidsmenneske i total uvidenhed således saboterer og underminerer sin normale oplevelse af livet og samtidig hader og forfølger sinnæste i den blinde tro, at det er denne, der er dets livs bitreste fjende, efterstræber og sabotør.

6. KAPITEL

Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 3. Ragnarok

At et samfund af væsener, der giver liv til et mangehovedet livsnedbrydende væsen i sin egen mentalitet, må blive til en verden af mørke, er selvfølgelig. Men da væsenerne samtidig tror, at det er deres næste, der giver liv og kraft til undermineringen af deres lykke og velvære, og de derfor stræber ham efter livet, må disse væseners hele livsområde ligesom blive en verden af demoner. Alle er i krig med alle og tror, de derved kan redde sig ud af mørket og skabe den fredens tilværelse, som disse stak-

kels væsener i deres inderste selv begynder at hungre efter. De forstår således slet ikke, at det, de gør imod deres næste, gør de imod sig selv. De tror fuldt og fast, at deres redning er udvikling af evnen til at myrde og lemlæste, baste og binde denne deres næste. De aner således ikke, at for hver sabotage af deres næstes liv og velvære, de har udløst, har de skabt et nyt hoved på det gnavnende og livsnedbrydende dyriske væsen i deres eget psykiske indre. Det uhyre, som de vil bekæmpe, giver de således med deres morderiske og inhumane tankearter, had og forfølgelse imod næsten, liv og kraft. I kraft af denne kulminerende uvidenhed og overtro er det givet, at et samfund af disse væsener umuligt kan bygge en fuldkommen fredens kultur op. Vi ser da også denne dæmonernes kultur som en fuldstændig kontrast til det færdige menneskes verdenskultur eller himmeriges rige. For fremtidsmennesket, der er vant til at leve i en verdenskultur eller den fredens velbehagelighed, der er bebudet de jordiske mennesker, og hvor alle elsker alle, kan det nok være med en vis fornemmelse af „gåsehud“ eller kuldegysning, at det ser tusinder af år tilbage og finder denne

kontrasten til himmeriges rige i den nuværende højt priste moderne kultur. Det ser, at der i denne kultur dør millioner af mennesker af sult, nød og elendighed samtidigt med, at andre grupper af mennesker lever i overflod eller i overdimensionerede besiddelser af de fysiske eller materielle goder. Nogle mennesker lever i luksuspaladser med dertil hørende tjenerskab. De er undertiden for fornemme til at klæde sig selv af og på. Andre mennesker frister en lazaron-tilværelse i storbyernes slumkvarterer i ruiner, skure og kasser eller i hvad andet kasseret skrammel, der kan give en smule ly for vejr og vind. Det er tydeligt for fremtidsmenneskethed at se, at der ikke eksisterer nogen særlig næstekærlighed i denne kulturs administration af de materielle livsgoder. Endnu mindre forståelse af næstekærlighedsprincippet bliver det færdige menneske vidne til, når det ser, at man i den samme kultur anser det som sin fornemste og vigtigste opgave at tvinge alle unge mænd til uddannelse i krigsfaget, til oplæring i at betjene de moderne mordapparater, ved hvilke man kan mangfoldiggøre evnen til at udslette og ødelægge næstens liv

og ejendom og kulturværdier. Og denne krigsmæssige indstilling sætter sine dybe spor. Tusinder og atter tusinder af børn har mistet deres forældre ved krigens blodbad og er efterladt på må og få til tilfældighederne. Tusinder og atter tusinder af forældre søger her efter deres børn, som er blevet borte under det samme blodbad. Ud af dette ragnarok kom millioner og atter millioner af invalider, der kun ved hjælp af kunstige lemmer, kunstige hænder, arme og ben kan opleve livet. Men ikke desto mindre lovpriser man dette kulturmiljø som „ærens mark”. Det er endnu Valhals guder og deres blodbestænkede paradys, der hyldes og tilbedes i store områder af den herskende kultur, man har givet navnet „kristendom”. Men inden for denne kristendom har man ikke blot udviklet de mest geniale mordvåben og ødelæggelsesmidler, med hvilke man totalt kan udslette andre nationer, stater og folk og deres kulturværdier, man har også her et tilpasset mordsystem, med hvilket man tror at befordre retfærdigheden inden for selve staten eller nationen. Her myrder eller henretter man mennesker med geværer, guillotiner, elektriske stole etc. i

statens eller „lovens navn” og for øvrigt også i hans navn, der udtalte til sin discipel: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”. Jo, den nuværende kultur kan ikke undgå for ham, for hvem det var blevet til daglig, naturlig væremåde hellere selv at lade sig korsfæste, end at han ville have, at hans næste skulle lide, at afsløre store områder af ufærdig natur eller primitivitet og overtro. Fra hans rige, som endnu ikke er af denne verden, kan man ikke undgå, når man ser tilbage på nutidskulturen, at se ind i en verden af ragnarok, en dyrkelse af Valhal og dets guder. Hertil er der yderligere kommet en forstærket dyrkelse af guldkalve i det uendelige. Den store strøm af væsener håber på en krøsustilværelse og ser med foragt på det fattige staldherberge, der i deres juleevangelium er udtrykt som bolig for ham, der var vejen mod lyset. Derfor måtte ragnarok komme over Jerusalem. Og derfor måtte ragnarok komme over enhver kultur, hvor opdragelse, moral og æresbegreber er baserede på guld i stedet for på næstekærlighed eller på dette „hellere at tage end at give”. I samme

grad, som man mangler evne til „hellere at give end at tage”, i samme grad vil ens væremåde eller vort forhold til vor næste være baseret på primitivitet og overtro. Og da træder man meget frimodigt der, hvor engle ikke tør træde.

7. KAPITEL

„Dømmer ikke . . . ”

Dette foran skildrede store fremtidssyn udgør ikke det nuværende almene jordiske menneskes syn på dets kultur og væremåde. Det er et tilbageblik fra en færdigudviklet menneskeheds høje tinder. Det er det organisk, kosmisk indviede væsens syn på jordmenneskehedens situation af i dag. Det er fra dette bevidsthedsniveau, at verdensgenløseren ser på den samme situation. Det er i forholdet til hans rige og det, der er Guds mål eller livets mening med mennesket, at den nuværende verdenskultur ser således ud. Men de væsener, hvis bevidsthed er så højt

udviklet eller færdigskabt i Guds billede, at de lever i det færdige menneskerige, er høj-intellektuelle og kærlige dommere. Derfor får de lov til at se tilværelsen og livet fra Guds eget store udsyn og får derved den samme indstilling til livet og tilværelsen som Guddommen. Det er dette, Kristus udtrykker der, hvor han siger: „Jeg og Faderen vi er ét”. Fra dette høje udsigtspunkt kan man se, at man ikke kan bebrejde noget som helst jordisk menneske af i dag denne dets ufærdige verdenskultur. Det ufærdige menneske har ikke de erfaringer om kærlighedens vej, der gør det muligt i alle situationer at se denne som den eneste virkelige og ufejlbarlige vej imod lyset. De må derfor her og der i større eller mindre grad komme uden for denne vej og derved komme til at erfare den ufremkommelighed, de moradser og dyndterræner, der her spærrer vejen mod lyset for den, der ikke vil gå kærlighedens vej. Men det er ved afsporingerne, at kærlighedsvejen bliver markeret og bliver til kendsgerning. Og de erfaringer menneskene ikke har og først får senere hen, kan de ikke handle efter i dag. Der, hvor de ikke har virkelige erfaringer eller kendsgernin-

ger, kan de heller ikke have den rette viden. Og der, hvor de ikke har den rette viden, er de nødsaget til at udvise primitivitet og overtro. Men primitivitet og overtro er igen de overflødige dele, som Gud endnu ikke har nået at få mejslet væk af stenen eller marmoret, ud af hvilket han former sit store kunstværk: „Mennesket i sit billede”. Og hvem tør bedømme en kunstners værk, så længe denne endnu ikke har fået frigjort det af den del af sten- eller marmorblokken, der ikke hører med til kunstværket? Det er ikke de overflødige dele af stenen eller marmoret, som kunstneren hugger løs og fjerner, men det af blokken, han omhyggeligt lader blive tilbage, der bliver til kunstværket. På samme måde er det heller ikke primitivitet og overtro og de heraf udløste forkerte handlinger mod vor næste, men det Gud lader blive tilbage som det varige, det ædle, det kærlige i hans karakter og væremåde, der bliver til Guds kunstværk - bliver til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Derfor kan det nuværende jordiske menneske, ved at sammenligne sin egen kultur og væremåde med Guds færdige plan med mennesket og dets væremåde, blive

klar over, hvor tåbeligt det er at dømme sinnæste efter hans ufærdige eller forkerte handlinger. Disse vil dog kun betyde eller markere, at han endnu ikke udgør det færdige udmejslede kunstværk fra Guds hånd. At dømme det ufærdige Guds værk som færdigt, og derved bebrejde det fejl og mangler, er ikke alene en blottelse af vor egen naivitet eller ufærdige tilstand, men det er også en korsfæstelse af vor næste og en hån imod den evige fader, hvis ånd stadig er lysende og funklende „over vandene”, og i hvis stråleglorie vi evigt bliver skænket livet, visdommen og kærligheden.

PRIMITIVITET OG OVERTRO

1. kap. Hvorledes primitivitet og overtro bringer kulturerne til det forfald eller ragnarok, der er bebudet i Bibelen 37
2. " Hvorfor man ikke med rette kan påstå, at den nuværende kultur er fri for primitivitet og overtro 43
3. " Det færdige menneske i Guds billede og dets verdenskultur eller rige på jorden 48
4. " Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 1. Menneskets dødbringende forhold til dyrene 51
5. " Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 2. Menneskets dødbringende gifthunger 55
6. " Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 3. Ragnarok 62
7. " „Dømmer ikke” 67